Наташа Ростова – найчарівніший жіночий образ у романі Л. Толстого «Війна і мир. Твір 10 клас

...И шепчет счастье нам: «Постои,

Я не за внешней красотой,

Я за душевной чистотой...»

Читаючи «Війну і мир», ми завжди відчуваємо ставлення автора до людей і подій. Воно розкривається й у тому, як зображені портрети дійових осіб, і в прямих оцінках-характеристиках, і в авторській інтонації. Який же критерій оцінки людини, подій приватного й історичного життя в романі «Війна і мир»? У статті про Л. Толстого М. Чернишевський відзначав характерну рису тоді ще молодого письменника – «чистоту морального почуття». Люди, події приватного й історичного життя оцінюються на основі морального критерію – критерію добра, безкорисливості, щиросердечної ясності і простоти, духовного зв'язку з людьми, із суспільством.

Роман «Війна і мир» більш за все вразив мене кількістю персонажів. Але, що дивовижно, при цьому всі герої Л. Толстого – живі люди. Настільки живі, що ніби чуєш їхні голоси, бачиш їхні обличчя, проникаєш у душу, дізнаєшся про таємні думки. До них не ставишся байдуже: їх або любиш, або зневажаєш.

Найчарівнішим жіночим типом у романі мені здається образ Наташі Ростової, можливо, тому, що думки, настрої, учинки цієї дівчини близькі мені, хоча нас розділяють час і умови життя.

Наташа виросла в морально чистій атмосфері сім'ї Ростових, де не було лицемірства, святенництва, фальші. Безпосередня, повна життєвих сил, чутлива до добра і правди, до краси, вона відразу ж привертає увагу силою свого життєлюбства. У домі, де вона росла, панувала атмосфера невимушеності, розкутості, злагоди між батьками й дітьми, почуття любові й прихильності. Тому безцеремонна, пустотлива поведінка Наташі на своїх іменинах здається цілком природною.

Йшли роки, і з «некрасивої, з великим ротом, тоненькими руками і маленькими ніжками дівчинки» виросла досить симпатична, струнка дівчина, що відрізнялася граціозністю. Настав час виїжджати у світ. Знатний вельможа влаштовував бал, на якому мав бути присутній сам імператор. У домі Ростових велися найретельніші збори. Наташа в цей день піднялася дуже рано і «цілий день знаходилася в гарячковій тривозі і діяльності» . Ще б! Вона їхала на свій перший бал...

Скільки разів я перечитувала цю сцену і щораз переживала за Наташу, начебто це був мій бал. А справді, так шкода, що зараз дівчата не виїжджають на бали!

Наташа мала чудовий вигляд, але, на жаль, їй довелося довго стояти незапрошеною. Вона дивилася, як добре танцювали пари, і готова була плакати від досади. Ні, їй усе ж не вірилося, що ніхто її не запросить. І чудо! П'єр Безухов познайомив Ростових із князем Андрієм, який і запропонував їй тур вальсу. Я думаю, саме в цей момент зародилося в Наташі почуття глибокої вдячності до П'єра, яке потім перейшло в кохання. Сцена балу прекрасно розкриває надзвичайне відчуття щастя, яке охопило Наташу, передає її прагнення жити кожну мить повноцінно.

Знайомство Ростової і Волконського серйозно вплинуло на її подальшу долю. Андрій часто буває в сім'ї Наташі і незабаром просить її руки. Але молодих людей чекало випробування: старий Волконський схотів відкласти весілля на рік. Дівчину і сильно схвилювала ця звістка. Вона була ще такою молодою і не вміла володіти своїми почуттями! До того ж князь Андрій їде за кордон, і чекання стає для Наташі болісним, навіть нестерпним. «Ах, скоріше б він приїхав. Я так боюся, що цього не буде. Уже не буде того, що тепер є в мені», – як заклинання звучать її слова. Так, на відміну від Соні, її душа постійно розвивається, збагачується, переповнюється почуттями.

Малюючи яскравий світ молодого життя, що розцвітає, і Л. Толстой показує і помилки довірливого серця, яке зненацька потягнулося до такої пустої й вульгарної людини, як Анатоль Курагін. Вона не витримує щиросердечних хвилювань і серйозно захворює. Наташу мучить те зло, яке вона заподіяла князеві Андрію. Каяття її настільки велике, що П'єр, який; відвідав її під час хвороби, замість відрази й зневаги відчув співчуття й жалість.

Війна 1812 року відроджує Наташу, так само як і інших героїв роману. Вона всім серцем сприймає народне горе, не міркуючи багато, не вимовляючи гучних слів. Це почуття любові до Батьківщини, подібне до того, що відчувають солдати на полі бою, змушує її добиватися, щоб підводи були віддані пораненим. Вона від душі радіє тому, що поранених удалося вивезти з Москви.

Духовна краса Наташі виявляється й у її сприйманні природи. Ми жодного разу не бачимо ні Елен, ні Анну Павлівну Шерер, ні Жюлі Карагіну на природі. Це не їхня стихія, Якщо вони і говорять про природу, то говорять фальшиво й вульгарно (так, у розкішному альбомі Жюлі Борис намалював два дерева і підписав: «Сільські дерева, ваші темні гілки струшують на мене темряву й меланхолію»). Інакше сприймають природу і люди, духовно близькі до народу. Напередодні Бородінської битви князь Андрій згадує, як Наташа

намагалася передати і йому «те пристрасно-поетичне відчуття», котре вона зазнала, заблукавши в лісі і зустрівши там старого пасічника. Природна краса Наташі виявляється в цій плутаній, схвильованій розповіді (порівняємо її з альбомним красномовством Бориса): «Це така чарівність... був цей старець, і темно так у лісі... і такі добрі в нього... ні, я не вмію розповісти», – говорила вона, червоніючи і хвилюючись.

Перечитуючи сцену «Розмова Наташі і Соні біля відкритого вікна», так і хочеться вигукнути: «Ну що за чарівність ця Наташа!» Скільки емоцій, які почуття, яке тонке розуміння природи! Наташа з дитинства була духовно зв'язана з народним життям. Вона дуже добре танцює, захоплюється співом дядька, що «співав так, як співає народ».

Смерть Андрія Волконського вразила Наташу до глибини душі. Ми вже не чуємо її захопленого голосу, не бачимо усміхнену, повну радості життя дівчину, не відчуваємо її невичерпної енергії.

Але, як це не дивно, для кохання Наташу відродила загибель брата Петра. Утім, любов і смерть завжди поруч. Турботи про матір, яка тяжко переживає смерть сина, довели Наташі, що сутність її життя в любові: «Прокинулася любов, і прокинулося життя». Можливо, цим і зворушує нас героїня, не лишає байдужими, що вся вона створена для кохання, її натура випромінює любов, як вогонь тепло.

В епілозі роману автор розповідає про заміжжя Наташі. Саме в сімейному житті знайшла героїня своє щастя: «Вона брала участь у кожній хвилині життя чоловіка». Вона носила, народжувала, годувала сама і виховувала трьох дочок і сина. Ідеал дівчини перетворюється на зразок дружини й матері.

Образ Наташі Ростової – один із найчарівніших образів у російській літературі. У ньому автор показав російську душу, чудовий жіночий характер, натуру, здатну на любов і самопожертву.